

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 6. travnja 2011.

[\[Video\]](#)

Povijest ljubavi Terezije od Djeteta Isusa

Draga braćo i sestre!

Danas vam želim govoriti o svetoj Tereziji iz Lisieuxa, Tereziji od Djeteta Isusa i Svetog lica, koja je na ovome svijetu živjela svega 24 godine, krajem 19. stoljeća. Živjela je vrlo jednostavno i u skrovitosti, ali je nakon smrti i objavljivanja njezinih spisa postala jedna od najpoznatijih i najomiljenijih svetica. "Mala Terezija" nije nikada prestala pomagati najjednostavnije duše, malene, siromašne i patnike koji joj se mole, ali je također prosvjetlila čitavu Crkvu svojim dubokim duhovnim naukom te ju je sluga Božji Ivan Pavao II. 1997. udijelio naslov naučiteljice Crkve, koji se pridodao već ranijem naslovu zaštitnice misija, koji joj je 1939. dodijelio Pio XI. Moj ju je ljubljani prethodnik nazvao „vrsnom poznavateljicom nauka ljubavi (scientia amore)" (Ulaskom u novo tisućljeće, 42). Taj nauk, koji uči da u ljubavi blista sva istina vjere, Terezija izražava prije svega u opisu svojega života, objavljenog godinu dana poslije njezine smrti pod naslovom Povijest jedne duše. Ta je knjiga odmah doživjela silan uspjeh, prevedena je na mnoge jezike i proširila se čitavim svijetom. Želim vas pozvati da ponovno otkrijete to veliko-malo blago, to sjajno tumačenje evanđelja življenog u punini! Povijest jedne duše je, naime, divna povijest ljubavi, ispričovijedane s takvom vjerodostojnošću, jednostavnošću i svježinom da čitatelja ostavlja bez daha! Ali koja je to ljubav ispunila cio Terezijin život, od djetinjstva do smrti? Dragi prijatelji, ta ljubav ima lice, ona ima ime, to je Isus! Svetica neprestano govori o Isusu. Želimo, dakle, ponovno prijeći velike etape njezina života, da bismo prodrli u srž njezina nauka.

Terezija je rođena 2. siječnja 1873. u Alençonu, gradu u Normandiji, u Francuskoj. Bila je posljednja kći Louisa i Zélie Martin, uzornih supružnika i roditelja, koji su proglašeni blaženima zajedno 19. listopada 2008. Imali su devetero djece, od kojih je četvero umrlo u najranijoj dobi. Ostalo im je pet kćeri, koje su sve postale redovnice. Tereziju je u 4. godini duboko ožalostila majčina smrt (Ms A, 13r). Otac se tada s kćerima preselio u grad Lisieux, gdje će svetica provesti ostatak života. Kasnije je Terezija, pogođena teškom bolešću živčanog sustava, ozdravila Božjom milošću, koju je ona sama nazvala „Gospinim osmijehom“ (isto, 29v-30v). Primila je potom prvu pričest, što je na nju ostavilo vrlo snažan utisak (Isto, 35r), i stavila Isusa prisutnog u euharistiji u središte svoga života.

„Božićna milost“ iz 1886. označila je veliki zaokret, koji je nazvala svojim „potpunim obraćenjem“ (isto, 44v-45r). Potpuno je, naime, ozdravila od svoje djetinje preosjetljivosti i započela „divovsku trku“. U dobi od 14 godina, Terezija se, s velikom vjerom, sve više približava Isusu Raspetom i uzima k srcu, naizgled beznadan, slučaj nekog zločinca osuđenog na smrt koji se nije htio pokajati (isto, 45v-46v). „Htjela sam ga po svaku cijenu spriječiti da padne u pakao“, piše svetica, uvjereni da ga je njezina molitva dovela u doticaj s otkupiteljskom krvlju Isusovom. To je njezino prvo i temeljno iskustvo duhovnog majčinstva: „Imala sam toliko povjerenje u Isusovo beskrajno milosrđe“, piše. S Presvetom Marijom, mlada Terezija ljubi, vjeruje i nada se s „majčinskim srcem“ (usp. PR 6/10r).

U studenom 1887. Terezija zajedno sa ocem i sestrom Celinom odlazi na hodočašće u Rim (isto, 55v-67r). Za nju vrhunac predstavlja audijencija kod pape Lava XIII., kojeg pita dopuštenje da uđe, s tek navršenih petnaest godina, u karmel u Lisieuxu. Godinu dana kasnije, želja joj se ispunila; postala je karmelićanka „da spašava duše i moli za svećenike“ (isto, 69 v). Istodobno započinje također bolna i ponižavajuća duševna bolest njezina oca. To je veliko trpljenje koje dovodi Tereziju do kontemplacije Isusova lica u njegovoj mucu (isto, 71rv). Tako njezino redovničko čime – sestra Terezija od Djeteta Isusa i Svetog lica – izražava program čitavog njezinog života, u zajedništvu sa središnjim misterijima utjelovljenja i otkupljenja. Njezino redovničko zavjetovanje, na blagdan Rođenja Marijina, 8. studenog 1890., za nju su prave duhovne zaruke u evanđeoskoj „malenosti“, koju karakterizira simbol cvijeta: „Lijepog li blagdana Rođenja Marijina da se postane Isusovom zaručnicom“, piše. „Mala sveta Djevica od nekoć prinijela je svoj mali cvijet malom Isusu“ (isto, 77r). Za Tereziju biti redovnica znači biti Isusova zaručnica i majka duša (usp. Ms B, 2v). Istoga dana svetica je napisala molitvu koja označava čitav putokaz njezina života: moli Isusa za dar njegove beskrajne ljubavi, da bude najmanja i prije svega moli za spasenje svih ljudi: „Neka danas nijedna duša ne bude osuđena na prokletstvo“ (Pr 2). Od velike važnosti je njezin Prinos milosrdnoj ljubavi, učinjen na svetkovinu Presvetog Trojstva 1895. (Ms A, 83v-84r; Pr 6): to je prinos koji je Terezija, već tada zamjenica učiteljice novakinja, odmah podijelila sa svojim susestrama.

Deset godina nakon „božićne milosti“, 1896., došla je „uskrsna milost“, kojom započinje posljednje razdoblje Terezijina života, s početkom njezina muke u dubokom jedinstvu s Isusovom mukom;

riječ je o tjelesnom trpljenju, s bolešću koja će je uz velike patnje odvesti u smrt, ali prije svega je riječ o duševnom trpljenju, s veoma bolnom kušnjom vjere (Ms C, 4v-7v). S Marijom uz Isusov križ, Terezija tada živi ljubav u kojoj do najvećeg izražaja dolazi njezina herojska svetost, kao svjetlo u tminama koje joj obuzimaju dušu. Karmelićanka je svjesna toga da prolazi tu veliku kušnju poradi spasenja svih bezbožnika suvremenog svijeta, koje je ona nazivala „braćom“. Živi još intenzivnije bratsku ljubav (8r-33v): prema sestrama svoje zajednice, prema svoja dva duhovna brata misionara, prema svećenicima i svim ljudima, napose onima koji su se najviše udaljili od Boga. Postaje doista „sestra svima“! Njezina ljupka i nasmiješena ljubav je izraz dubok radosti čiju nam tajnu otkriva ovim riječima: „Isuse, moja je radost ljubiti tebe“ (P 45/7). U tome kontekstu patnje, živeći najveću ljubav u najsitnijim stvarima svakodnevnog života, svetica provodi u djelo svoj poziv da bude ljubav u srcu Crkve (usp. Ms B, 3v).

Terezija je umrla 30. rujna 1897. navečer, izgovarajući jednostavne riječi: „Bože moj, ja vas ljubim“, gledajući raspelo koje je čvrsto stiskala u svojim rukama. Te su posljednje svetičine riječi ključ njezina nauka, njezina tumačenja evanđelja. Čin ljubavi, izražen u njezinu posljednjem uzdahu, bio je poput stalnog daha njezine duše, kao kucaj njezina srca. Jednostavne riječi: „Isuse, ljubim Te“ u središtu su svih njezinih spisa. Čin ljubavi prema Isusu uranja je u Presveto Trojstvo. Ona piše: „Ah, Božanski Isuse znaš da Te Ljubim, / Vatra Duha ljubavi plamti u mojem srcu. / Ljubeći Tebe privlačim Oca“ (P 17/2).

Dragi prijatelji, i mi bismo sa svetom Terezijom od Djeteta Isusa morali moći svakoga dana ponoviti Gospodinu da želimo živjeti ljubav prema njemu i prema drugim, učiti u školi svetaca i ljubiti istinski i potpuno. Terezija je jedna od onih „malenih“ iz Evanđelja koji dopuštaju da ih Bog uvede u dubinu svoga otajstva. Ona je vođa za sve, prije svega za one koji, u Božjem narodu, vrše službu teologa. S poniznošću i ljubavlju, s vjerom i nadom, Terezija neprestano ulazi srž Svetog pisma u kojem je sadržano Kristovo otajstvo. I to čitanje Biblije, nadahnuto na nauku ljubavi, nije nipošto u opreci sa akademskom znanošću. Znanost svetaca, naime, o kojoj ona sama govori na posljednjoj stranici Povijesti jedne duše je najuzvišenija znanost: „Svi su sveci to shvatili a možda na osobit način oni koji su cijeli svijet ispunili evanđeoskim naukom. Nisu li sveti Pavao, Augustin, Ivan od Križa, Toma Akvinski, Franjo i Dominik i mnogi drugi poznati Božji prijatelji upravo iz molitve crpili taj božanski nauk koji očarava najveće umove?“ (Ms C, 36r). Neodjeljiva od evanđelja, euharistija je za Tereziju sakrament Božje ljubavi koja se spušta do krajnjih granica da nas uzdigne k njemu. U svojem posljednjem Pismu, na sličici koja predstavlja Dijete Isusa u posvećenoj euharistiji, svetica je napisala ove jednostavne riječi: „Ne mogu se bojati Boga koji je za mene postao tako malen! (...) Ja ga ljubim! On je sama ljubav i milosrđe!“ (LT 266).

U Evanđelju Terezija otkriva prije svega Isusovo milosrđe, u tolikoj mjeri da kaže: „On mi je dao svoje beskrajno milosrđe, po njemu razmatram i klanjam se ostalim božanskim savršenstvima! (...) Tada vidim kako iz njih isijava ljubav, vidim samu pravednost (i možda i više od bilo koje druge) zaogrnutu ljubavlju“ (Ms A, 84r). Tako se izražava i u posljednjim recima Povijesti jedne

duše: „Tek što bacim kratki pogled na sveto Evanđelje, odmah me preplave miomirisni Isusova života i znam kamo hrliti... Ja ne hitam prvom, već k posljednjem mjestu... Da, ovo osjećam: i kada bih imala na savjesti sve grijeha koji se mogu počinuti, otišla bih, skrušena srca, baciti se u Isusov zagrljaj, jer znam koliko on ljubi rasipnog sina koji mu se vraća" (Ms C, 36v-37r). „Vjera i ljubav" su dakle završne točke priče njezina života, dvije riječi koje poput svjetionika rasvijetlili čitav njezin put svetosti, da bi mogle voditi druge na istom njezinom „malom putu vjere i ljubavi", duhovnog djetinjstva (usp. Ms C, 2v-3r; LT 226). Vjera je to poput vjere djeteta koji se predaje u Božje ruke, neodjeljiva od snažnog zauzimanja, pun istinskom ljubavlju, koja je potpuno sebedarje, zauvijek, kao što kaže svetica promatrajući Mariju: „Ljubiti znači dati sve, dati samoga sebe" (Perché ti amo, o Maria, P 54/22). Tako Terezija svima nama pokazuje da se kršćanski život sastoji u tome da se u punini živi milost krštenja u potpunom sebedarju Očevoj ljubavi, da bismo živjeli poput Krista, u vatri Duha Svetoga, samu Njegovu ljubav prema drugima.

* * *

Apel

Nastavljam pratiti s velikom zabrinutošću dramatična zbivanja koja proživljavaju draga pučanstva Obale Bjelokosti i Libije. Želim, nadalje, da se kardinalu Turkson, kojeg sam zadužio da pođe u Obalu Bjelokosti da bi izrazio moju solidarnost omogući da što prije uđe u tu zemlju. Molim za žrtve i blizu sam svima koji trpe. Nasilje i mržnja su uvijek poraz! Zato upućujem novi i žalosni poziv svim umiješanim stranama, da se pokrene proces pomirenja i dijaloga i izbjegavaju daljnja krvoprolića.

* * *

Papin pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

Upućujem srdačan pozdrav hrvatskim hodočasniciima, a na poseban način policajcima i djelatnicima hrvatskog Ministarstva unutarnjih poslova. U svojoj časnoj dužnosti služenja drugima, slijedite Isusa koji nas je ljubio do kraja i dao svoj život da bismo mi živjeli. Zahvalite mu svjedočeći svakodnevno svoju vjeru. Hvaljen Isus i Marija!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana